

תת"ע (תל אביב) 3966-04-18 - חתוקה לירון ע"י נ' מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 3966-04-18 מדינת ישראל נ' חתוקה לירון
תיק חיזוני: 27250179994

מספר בקשה: 1

לפני כבוד השופטת צפורה משה

חתוקה לירון ע"י ב"כ עו"ד גולן

ה הנאשם/הנאשם:

נגד

מדינת ישראל

המשיבת/המאשימה:

החלטה

(הדגשות כאן ולאורך ההחלטה שלי - "צ.מ.")

תקנות התעבורה תשכ"א- 1961, יקרוו להלן: "תקנות התעבורה"

פקודת התעבורה {נ"ח} תשכ"א - 1961, תקרא להלן: "פקודת התעבורה"

בפני בקשה, אשר משמעותה למעשה, קבעה כי המבוקש סימן לרצות את הפשילה בפועל בת 24 חודשים של רישון הנהיגה, אשר הוטלה עליו בתיק זה בו נ שפט בהיעדר בגין עבירה של נהיגה בשכרות.

מבוא

ביום 12.4.18 הוגש נגד המבוקש (הוא הנאשם) כתב אישום בעבירה של נהיגה בשכרות.

על פי כתב האישום, המבוקש נהג ביום 16.3.18 ברכבת בהיותו שיכור, בכר שבדגימת אויר נשוף נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אויר נשוף היה 542 מיקרוגרם.

ביום 3.5.18, הורשע המבוקש בהיעדרו ונגזר דיןנו. בין יתר רכיבי העונישה הוטלה עליו פסילה בפועל של רישיון הנהיגה למשך 24 חודשים, זאת לצד רכיבי עונישה נילוים, כאשר נקבע כי מנין הפסילה יחל ביום 5.8.18 בכפוף להפקדת רישיון הנהיגה.

הודעה בדבר הפסילה בצוירוף גזר הדין נשלחו לכתובת המבוקש, ואולם בתיק נמצא אישור מסירה נושא חתימה מיום 8.5.18 ממנו עולה כי דבר הדואר נמסר לאדם אחר אשר גר עם המבוקש ואשר נראה כי מלאו לו 18 שנה אך אין ציון מהו שמו אלא חתימה בלבד.

בקשת המבוקש, זאת בהיותו בלתי מוצג וטענתו מיום 3.2.21:

ביום 3.2.21, בחלוף שנתיים וכתשעה חודשים, לאחר מתן גזר הדין, הגיע המבוקש בקשה אשר כותرتה "חישוב פסילה מיום גזר דין", ממנו עולה כי המבוקש לא הפקד את רישיונו עד לאותו היום וזאת לטענתו, בשל חוסר הבנה ותקשות מצדיו אל מול רשות הרישוי ומזכירות בית המשפט.

הմבוקש הצהיר בבקשתו באופן מפורש כי אינו אוחז ברישיון הנהיגה.

כמו כן, פירט בבקשתו את השתלים האירופיים, נסיבות חייו תוך שהוא לוקח אחריות מלאה על העבירה אותה ביצע.

לדבריו, לא היה ברשותו רישיון הנהיגה להפקיד במזכירות ומשכך נאלץ לפנות למשרד הרישוי, שם שוחח עם אחת המזכירות, הסביר את מצב הדברים וזה מסרה לו כי מעתה ואילך אין לו מה לדאוג וכי הנושא יטופל.

אלא שלדבריו ולהפתעתו הרבה, בחלוף פרק הזמן של כשנתיים כאשר לא נהג, בהן התמודד עם הקושי שבפסילת רישיון הנהיגה כאשר הוא מטפל בהורי המבוגרים ונווצר בתחום ציבורית, סבר לתומו, כי סיים לרצות את הפסילה וכאשר החל בהליך חידוש הרישיון נמסר לו במזכירות כי למעשה לא ביצע כל הפקדה של רישיון הנהיגה.

לדבריו, הסתמן על המידע שנמסר לו משרד הרישוי ולפיו, העניין מסודר, וכי למעשה בכך סיים את הטיפול וכי הפסילה מתחילה מיום גזר הדין.

מכאן פנימית לבית המשפט לעשות עימו כל חסד ולקבוע כי למעשה סימן את רצוי הפסילה.

עוד הצהיר כי יוסיף כל מסמך הנדרש לשם כך.

בוחלתתי מיום 3.2.21 הוריתי להעביר את בקשה המבוקש לتوجيه המשיבה.

توجيه המשיבה מיום 4.2.21:

ביום 4.2.21 הגיב המשיבה (היא המאושרה) לבקשת המבוקש, וטענה כי הבקשה אינה בסמכות משרד הרישוי (הטעות במקור - צ.מ), וכי היא מתנגדת לבקשתה.

בהמשך תבהיר המשיבה כי התכוונה לומר "הינה", אולם לא תיקנה עצמה עד ליום 16.12.24.

עוד באותו היום, ניתנה החלטה בפתחית ע"י מותב זה, בה נתקבש המבוקש להבהיר האם לאורتوجيه המשיבה הוא עדין עומד על בקשתו.

המבקר לא הגיע על החלטת בית המשפט.

בקשת המבוקש בהיותו מיצג וטענות סניגורו מיום 14.10.24:

רק ביום 14.10.24, כ-3 שנים לאחר מכן, הגיע בקשה נוספת במציאות סניגור, אשר כותרתה: בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדר ולחילופין בקשה לקביעת דין במעמד הצדדים בעניין חישוב הפסילה.

לטענת הגנה, מקריאת חומר הראיות נמצא כי קיימים כשלים בריאות וטענות נוספות הנוגעות לעונש החמור ונסיבותו האישיות של הנאשם המצדיקות ביטול פסק הדין אשר ניתן בהיעדר.

עוד טענת הגנה כי עוד בחודש 2.21 עת הגיע המבוקש את הבקשה, הצהיר בה, כי רישיונו אבד ומכאן מתבקש בית המשפט לקבע כי למעשה הפסילה הסטיימה על בסיס אותה הצהרה, וכי לא עולה על הדעת שלו אף שחלפו 6 שנים מיום הפסילה הנאשם יctrך לרצותה מחדש.

توجيه המשיבה לבקשת הסניגור מיום 31.10.24:

המשיבה התנגדה לבקשת על שני חלקיה.

לטענתה, המבוקש זומן כדין לדין, אך בחר שלא להגיע, ולענין חישוב הפסילה, צינה כי בשנת 2021 לאחר שהמבקר פנה לבית המשפט בבקשת סיום הפסילה, המבוקש לא פקד את רישיונו, ולא הגיע להחלטת בית המשפט בעניין רצונו ומכאן שענינו הסתiem.

לאור השינוי בתגובהו, ולאור העובדה שעד היום לא הפקיד כל רישיון נהיגה או תצהיר חלף רישיון, הרי שיש לדחות את בקשתו על הסף.

הטלת הוצאות הפקדת תצהיר חלף רישיון נהיגה כתנאי לדין בבקשתו:

יצוין, כי כתנאי לדין בבקשתו נדרש המבוקש להפקיד הוצאות וכי ככל ולא בוצעה הפקודה הוריתית כי על הנאשם להפקיד תצהיר חלף רישיון נהיגה, ואכן המבוקש ביצע הפקודה עוד ביום 5.11.24.

הדין בבקשתו במעמד הצדדים:

ביום 16.12.24 התקיימם דין במעמד הצדדים.

במעמד הדין, ביקשה ההגנה לתקן את התביעה, כך שחרורה בה מבקשתה לביטול פסק הדין השני בהיעדר, אך עמדה על בקשתה לקבוע שהפסילה הסתיימה, וכי זו תחושב מיום 3.2.21, היום בו הפקיד המבוקש תצהיר בבית המשפט לטעבורה בתיק אחר בו נשפט בהיעדר, בתיק 17-11-11332, (להלן "תיק האחר"), שכן לטענתה, **לפי סעיף 42 לפకודת התעבורה** הפסילה מצטברת לכל פסילה אחרת.

עוד טענה ההגנה, כי יש לראות בהפקדת תצהיר חלף רישיון בתיק אחר בו נשפט המבוקש כהפקדה גם בתיק זה, זאת גם בהתבסס על החלטתו של כב' השופט האוזרמן בתיק האחר וקבעתו כי הפסילה הסתיימה וכי הוא רשאי לחדש את רישיון הנהיגה.

שילוב הטענות יש בהן כדי להביא למסקנה המתבקשת כי בוצעה הפקודה וכי הפסילה הסתיימה.

יצוין, כי במהלך הדין המבוקש נחקר והצהיר כי לא נהג משך כל אותן שנים ובדיקות המשיבה עלה גם כי לא נרשם לחובתו כל הרשותות תעבורה משנת 2018.

המשיבה עמדה על התנגדותה לבקשתו.

דין והכרעה

לאור חזרתו של המבוקש מבקשתו לביטול פסק הדין, עומדת לפתחו של בית המשפט הרכעה בשאלת האם יש לראות בפניהם הראשונית של המבוקש לתיק בית המשפט עת לא היה מיוצג והזהירה כי רישיונו אבד משום הפקודה, זאת גם מבלי קשר וביתר שאת המצטבר לקבעתו של כב' השו' האוזרמן בתיק الآخر.

לאחר בוחנת הבקשות ותגובה המשיבה, כמו גם הוראות החוק הרלבנטיות וההלכה הקובעת, החלמתי לקבל את הבקשה אך שעניינו קובעת כי בוצעה הפקדה בדמות תצהיר חלף רישויון נהיגה עוד ביום 3.2.21 ולכל המאוחר ביום 22.2.21, כפי שיפורט להלן.

אכן סמכות **חישוב הפסילה** נתונה למשרד הרישוי, ובית המשפט אין כל סמכות בעניין זה (ראה **בש"פ 9075/12 מוחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל, וכן רע"פ 3811/22 וילקובסקי נ' מדינת ישראל**) ועל החלטתו ניתן להשיג באמצעות הגשת עתירה לבית משפט לעניינים מנהליים).

יחד עם זאת, סבורני כי אין מדובר בתיק זה בחישוב פסילה, אלא בקביעה האם בוצעה הפקדה או אחרת.

זאת ועוד, נסיבות תיק זה שונות זו, הן מהביקורת והן מהביקורת הדינית.

דוחית הבקשה עלולה ליצור עיונות דין ופגיעה מהותית ב厰בוקש, המנגדת ל tactic החקוק, לאור העובדה כי המבקש הצהיר, גם אם הדבר נעשה בפנימיו לתיק בית המשפט ולא באופן פורמלי בצורת תצהיר, כי אינו אוחז ברישויון נהיגה.

מדובר בהצהרה מהותית, הראה כי לא הונפק לו רישויון נהיגה משרד הרישוי במשך כל אותן שנים. זאת על אף שעשה מאמצים להביא לסיום ריצוי עונשו.

אכן, המבקש לא חוזר לפנימית בית המשפט, אך אין זה אלא ממשום שסביר כי ביצוע הפקודה בתיק האחר מספיק גם לתיק זה.

איני מתעלמת מההלכה הקובעת כי יש לבצע הפקודה אקטיבית בכל תיק, ואולם סבורני כי בנסיבות תיק זה הן פעם אחת בפנימית המבקש לתיק בית המשפט והצהरתו כי רישינו אבד והן בפעם השנייה בהפקדת תצהיר חלף רישויון נהיגה ב"תיק الآخر" אין כדי לסתור קביעה זו ויש בה כדי למלא את הנדרש.

זאת ועוד, לא ניתן להתעלם מכל נסיבותו של תיק זה ומהעובדה כי הנאשם לא היה מיוצג.

סבורני כי ניתן לראות בבקשת המבקש בתיק זה ולכל היוטר בהפקודה בתיק האחר ביצוע הפקודה גם בתיק זה.

מדובר במסכת זמינים סמוכה, באותו בית משפט ובאותה מזכירות.

לא מדובר באדם המתחמק מהדין, אלא באדם שלא בקיא בחוק, ועל אף ניסיונו להציג לעניין רישומו, נתקל בקשישים אל מול הרשות אשר הובילו למחדל בו הוא מצוי היום.

כפי שצווין לעיל, ביום 3.5.18 נפסל המבוקש מלאחזיק ברישון נהיגה במשך 24 חודשים בגין תיק זה.

באוטו מעמד, הוצאה הودעה בדבר פסילת רישון מטעם מזכירות בית המשפט, אשר מורה לבקשת להציג רישון במידת לזכירות בית המשפט, וכי מניין ימי הפסילה לא יבוא בחשבון עד להמצאת הרישון.

המבקר בבקשתו החזרות לעניין זה, הודה כי ידע על חובתו להפקיד את רישומו, אך לטענתו, חסר בקשרו עם פקידה במשרד הרישוי גרמו לו שלא לבצע זאת.

ביום 3.2.21 הגיע המבוקש בקשה זהה בשני תיקים שונים, לעניין הפקדת תצהיר חלף רישון שאבד על מנת לחשב את פסילתו.

לכך מצטרפת טענת ההגנה כי בתיק זה, המשيبة הגיבה לבקשתו כי הסמכות "אינה בידי רשות הרישוי", ובכך הטעתה את המבוקש.

בתיק הנוסף, תת"ע 11332-11-17, בית המשפט הורה על המבוקש להפקיד תצהיר לזכירות בית המשפט, וביום 22.2.21, קבע כי רואה בבקשת המבוקש הפקדת תצהיר ובכך מניין ימי הפסילה יחול מרגע בו הגיע את התצהיר לזכירות בית המשפט.

אין חולק כי האחריות למצוות של הנאשם נופלת גם על כתפיו עת לא حتיעצט לדין ונשפט בהיעדר ועל כך הוא לוקח אחריות ונושא בעונש משך כל השנים בהם הוא מניע מלאחזיא רישון נהיגה ואולם, שליtan את הדעת למכול הנסיבות וביתר שאת לעובדה כי מדובר באזרח אשר לא היה מיוצג ואשר אינו בקיא בדקדוקי הפרוצידורה אשר ניכר כי עשה ממצאים לא מבוטלים לסימן את ההליכים אל מול רשותות החוק.

זאת ועוד, לא ניתן להתעלם גם מהטעות בתגובה המשيبة, גם אם מדובר בטעות אנווש קטעתנה עת הגיבה כי "אין הדבר בסמכות משרד הרישוי", שכן גם בכך היה כדי להוביל את המבוקש לבלבול וחוסר ידיעה בכלכלה צעדי.

זאת ועוד, בהתאם להוראות תקנה 557(ב) לתקנות התעבורה, מקום בו אבד רישון הנהיגה, יש

להמציא תצהיר לרשות שהטילה את הפסילה.

ה המבקש הפקיד תצהיר חלף רישון בתיק לת"ע 11332-11-17 אשר נדון בבית משפט זה, ע"י מותב אחר, ואני רואה לנכון לראות בהפקדה זו תקפה גם להפקדה בתיק דן.

זאת ועוד, המבקש פנה לתיק בית המשפט בתיק שנדון בפני מותב זה עוד ביום 21.3.2.21 בבקשת הראשונה לביטול פסק הדין וגם שם מסר כי רישונו איננו.

סבירני כי בנסיבות המוחדות של תיק זה ניתן לראות בכך מענה לדרישת התהיר כאמור לעיל.

החלטה זו עולה בקנה אחד עם ההיגון והשכל הישר ומונעת עיוות דין חמור אשר יגרם למבקר במידה ואדחה את הבקשה על הסוף.

המבקר נמצא בפסילה מעל ל-6 שנים, ובמהלך השנים הללו עשה שימושים על מנת לאותל את מניןימי הפסילה.

בנוסף, על פי הצהरתו, לא נהג במשך תקופה זו, ואף לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים המעידים אחרת.

מנסיבות התקיק עולה כי באופן מעשי הנאשם היה פסול מלנהוג במשך 6 שנים.

גם מהפסיקה אותה צרף הסניגור לבקשתו עולה כי מבחינה פרוצדורלית אכן ידו של בית המשפט כביכולות, אולם מבחינה מהותית יש לקבל את הטענות ולקיים כי הנאשם ביצע הפקודה כאמור לעיל. (ראה בע"ח **37911-04-24 רועי שעבי נ' מדינת ישראל**).

עוד לציין כי הנסיבות ב"פרשת ג'אבר" אליה הפניה המשיבה, הן שונות מנסיבות תיק זה שכן בפרשת ג'אבר בוצעה הפקודה של רישון הנהיגה במשטרה ולא בנסיבות בית המשפט, הנאשם ריתה עונש מאסר ובקש לחשב את ימי הפסילה ואילו בנסיבות תיק זה השאלה נוגעת להפקודה בנסיבות של מי שלא היה ברשותו רישון הנהיגה ואשר הגיע תצהיר ولو "בתיק האخر" באותה סמיכות זמינים באותה מזכירות.

מכאן שביסוס טיעוני המשיבה על הנאמר בפרשת ג'אבר בתיק זה, לא רק שאינה תומכת בעמדת המשיבה אלא היפך הוא הנכון, הדברים הנאמרים שם לעניין הציפייה מהازורה יש בהם אף לחץ טיעוני ההגנה בסיבות תיק זה.

מפנה לפסקה 21 לפסק הדין שם ולנאמר:

"...מצוים אנו, "לפני עור לא תתן מכשול"... אכן יש מן האזרחים המבקשים להערים: אר מרביתם הגונים, ועשויים לטעתם ביום לב בסבר הבירוקרטי. האזרח רשאי להניח כי מילא אחר חובתו, ומכל מקום אם יש צורך בהזנה הדנית של מידע בין הרשותות הללו הדבר יעשה בלי צורך במעורבות מצד...".

ומן הכלל אל הפרט בתיק זה, השתכנעתי ממכלול השיקולים כמפורט לעיל כי זה המקירה בתיק זה וכי עסקין באזרח הגון אשר הניח כי מילא אחר חובתו.

לאור כל האמור, ובכדי למנוע עיות דין, אני קובעת כי למעשה בוצעה הפקדה בתיק זה עוד ביום 3.2.21 ולמען הסרת הספק לכל המאוחר ביום 22.2.21, בו הפקיד תצהיר בתיק الآخر.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ו' בטבת תשפ"ה, 06 ינואר 2025, בנסיבות
הצדדים.